

תפ"ח 18687/12/16 - מדינת ישראל נגד ו ג

בית המשפט המחוזי בחיפה

19 ינואר 2017

תפ"ח 18687-12-16 מדינת ישראל נ' ג(עציר)

לפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים, סגן נשיא
תמר נאות פרי
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

הנאשם

ו ג (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד ליאוניד פרחובניק (סניגוריה ציבורית)

פסק דין

השופטת תמר נאות פרי:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו מיוחסת לו עבירה של ניסיון רצח, לפי סעיף 1305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום -

1. בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כדלקמן:

הגב' נ ע (להלן: "נ") מתגוררת בשכנות לנאשם, בדירה אשר נמצאת בקומה השנייה של בניין המגורים. ביום האירוע, בסמוך לשעה 00:30, הגיע הנאשם לדירה של נ בשעה ששה שם נ וא פ (להלן: "א"). לאחר ששהו בדירה פרק זמן מסוים, ולאחר ששלושתם אף יצאו מהדירה לרכוש אלכוהול וחזרו לדירה, שתו, אכלו, שוחחו ושמעו מוסיקה - בסמוך לשעה 02:00, החליט הנאשם לגרום למותו של א.

הנאשם נטל לידו בקבוק וודקה (להלן: "הבקבוק"), הטיח את הבקבוק בכוח בראשו של א והבקבוק התנפץ. הנאשם החזיק בידו את הבקבוק השבור ובאמצעותו דקר את א מספר פעמים בגרונו. מגרונו של א פרץ קילוח דם חזק, אך הנאשם המשיך לדקור את א שוב ושוב עם הבקבוק השבור בחלקי גופו השונים, כולל בפניו, ידיו, כתפו וגבו, וזאת בכוונה להמיתו. במהלך מעשי הנאשם, שאל א את הנאשם מדוע הוא מבצע את מעשיו ובמענה הנאשם אמר לא ולנ "אתם חייבים למות". במהלך האירוע, ובתגובה למעשי הנאשם, א החזיק בידו האחת בגרונו, בניסיון לעצור את הדימום, ובידו השנייה התגונן מפני הנאשם וניסה לגרום לו להפסיק לתקוף אותו, תוך שהוא מכה את הנאשם באגרופים, ואף זרק על הנאשם חפצים שונים שהיו מונחים בדירה - והכל בעוד הנאשם ממשיך לדקור את א עם הבקבוק בכוונה לגרום למותו.

בשלב מסוים ברח נ מהדירה ונעלה את הדלת. מצבו של א התדרדר בשל הדימום המאסיבי והוא איבד את ההכרה. הנאשם ניסה לפתוח את דלת הדירה על מנת לצאת, אך נוכח שהיא נעולה, ובשלב זה קפץ מהחלון לרחוב. עקב הקפיצה (מהקומה השנייה), נחבל הנאשם באופן קשה, לרבות בראשו.

עמוד 1

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לא חתכים חודרים עמוקים בגרון, חלקם באורך של 5 ס"מ וחלקם באורך של למעלה מ-10 ס"מ; חתכים בקנה הנשימה; שיתוק במיתר הקול הימני; נפחת תת עורית צווארית נרחבת ודליפת אוויר מהחתכים בגרון; חתכים עמוקים בלחי, בשפתיים ובסנטר; חתכים בכפות הידיים, בגב ובכתף וחתכים בראש. א הובהל לבית החולים ואושפז למשך שישה ימים, במהלכם הורדם והונשם, טופל באינטובציה ובמנת דם והחתכים העמוקים נתפרו.

2. נוכח האמור מעלה, בכתב האישום נטען כי הנאשם ניסה לגרום למותו של א ומיוחסת לו עבירה של ניסיון רצח כמתואר בפתיח.

מצבו הנפשי של הנאשם -

3. במסגרת הליכי המעצר, הוגשו לגבי הנאשם שתי חוות דעת בתחום הנפשי, מטעם המרכז לבריאות הנפש מעלה הכרמל.

חוות הדעת הראשונה הוכנה ביום 8.12.16 (עוד לפני הגשת כתב האישום). סיכומה של חוות הדעת הראשונה הינה כי הנאשם לוקה בהפרעה נפשית מסוג של סכיזופרניה פרנואידיית וכי הוא שרוי במצב פסיכוטי דלוזיונאלי פרנואידי פעיל עם מרכיב אפקטיבי דיספורי והפרעה קוגניטיבית, נכון ליום הכנת חוות הדעת, ולכן לא מסוגל לעמוד לדין, לא מסוגל לעקוב אחרי הליכי המשפט וזקוק לאשפוז בבית החולים לבריאות הנפש.

חוות הדעת השנייה, מיום 19.12.16, כוללת אף היא בפרק הסיכום אבחנה זהה לאבחנה אשר בחוות הדעת הראשונה, ובה אף נקבע כי בעת ביצוע המעשה המיוחס לנאשם, הוא היה שרוי במצב פסיכוטי פרנואידי פעיל, לא הבדיל בין טוב לרע, בין מותר לאסור, ולכן לא היה אחראי לביצוע מעשיו בעת שבוצעו. אף חוות הדעת השנייה מסתיימת בהמלצה לאשפוז בבית החולים לבריאות הנפש.

המחלוקות הדורשות הכרעה -

4. ביום 11.1.17, התקיים דיון במעמד הצדדים והנאשם.

הצדדים הסכימו כי יש מקום ליתן צו אשפוז מכוח סעיף 15 לחוק הטיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991 (להלן: "**חוק הטיפול**"). עם זאת, התגלעה מחלוקת בין הצדדים לגבי שני נושאים.

5. המחלוקת הראשונה סבה סביב בקשת המאשימה להורות על הפסקת ההליכים על פי סעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), ומתן צו אשפוז לפי סעיף 15(א) לחוק הטיפול; ולעומתה - בקשת הנאשם, באמצעות סנגורו, להורות על זיכוי ולא על הפסקת ההליכים, ועל מתן צו אשפוז מכח סעיף 15(ב) לחוק הטיפול.

6. המחלוקת השנייה נוגעת לשאלת קיומן של ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירת ניסיון הרצח אשר מופיעה בכתב האישום. המאשימה טוענת כי קיימות ראיות לכאורה לגבי עבירה זו, ומנגד - הנאשם טוען כי אין ראיות לכאורה לגבי עבירת ניסיון הרצח וכי קיימות ראיות לכאורה, לכל היותר, רק לגבי עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, תוך שהוא מסביר מדוע יש חשיבות להבדל בין שתי העבירות, בנסיבות דנן.

דיון והכרעה -

7. לאחר שקילת טענות הצדדים, עיון בתיק החקירה שהוגש לביהמ"ש, קריאת האסמכתאות שאליהן הפנו הצדדים ועיון בבקשה להשלמת הטיעון שהגיש הסניגור ביום 16.1.2017 - אמליץ לחברי להרכב לאמץ את עמדת המאשימה בשתי המחלוקות.

הפסקה הליכים או זיכוי -

8. הסניגור, מבסס את טיעונו על רע"פ 2675/13 מ"י נ' **וחנון** (3.2.2015) ודנ"פ 1237/15 **מדינת ישראל נ' וחנון** (5.7.2015), להלן: "**פרשת וחנון**", כאשר לשיטתו ההלכה הינה כי נאשם החוסה תחת הוראת סעיף 34 ח' לחוק העונשין, יזוכה מהאישומים זיכוי מלא ואין מקום להורות בעניינו על הפסקת הליכים. הנאשם אף מפנה לפסק הדין בע"פ (מחוזי ירושלים) 10749-12-15 **ניזרי נ' מ"י** (21.9.2016), להלן: "**פס"ד ניזרי**", שם התבררו ששה ערעורים שאוחדו, ולשיטת הנאשם - באותו פסק דין התקבלה עמדת ההגנה לגבי כך שכאשר הנאשם הינו חסר כשרות דיונית ומהותית, יש להורות על זיכוי ולא על הפסקת ההליכים.

לחלופין, מבקש בא כוחו של הנאשם לעכב את מתן ההחלטה לגבי מחלוקת זו עד אשר תתקבל החלטה של בית המשפט העליון בבקשת רשות ערעור פלילית שהוגשה לגבי תיק דומה. הסניגור מפנה לע"פ (מחוזי חיפה) 41592-05-15 מ"י נ' **אשקר** (29.11.2015), להלן: "**פס"ד אשקר**", שם התקבל ערעור של המאשימה ונקבע כי יש להורות על הפסקת ההליכים ולא על זיכוי של הנאשם. אותו נאשם הגיש בקשת רשות ערעור (רע"פ 8601/15) והוסכם כי תינתן לו רשות ערעור ובהמשך אף נקבע כי המותב שידון בבקשת רשות הערעור יהיה מותב מורחב המונה חמישה שופטים ונקבע דיון ליום 14.3.2017. במהלך הטיעון בפנינו טען הסניגור כי אם לא תתקבל עמדתו באשר לכך שיש מקום להורות על זיכוי של הנאשם, לחילופין, יש מקום לשקול לדחות את ההכרעה עד אשר יתקיים הדיון ברע"פ בענינו של אשקר.

9. עמדת המאשימה הינה כי יש להורות על הפסקת ההליכים, וכי אין מקום להורות בשלב הזה על זיכוי המערער, לרבות לאור כך שהיא **חולקת** על המסקנה לגבי אי כשירותו של הנאשם במועד ביצוע העבירות - כלומר, שהמאשימה מסכימה שקיים חוסר כשירות דיונית אך לא מסכימה שקיים חוסר כשירות מהותית, למרות חוות הדעת השנייה. המאשימה מפנה מטעמה להלכה שנפסקה בע"פ 9078/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.2.2012) וע"פ 3054/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.6.2012), להלן: "**פסקי הדין בעניין פלוני**", אשר אומנם ניתנו לפני פסקי הדין בפרשת וחנון, אך לא שונו בעקבותם.

10. במחלוקת זו דעתי היא כי יש מקום להורות על הפסקת ההליכים ולא על זיכוי, וכי אי-הכשירות הדיונית חוסמת את הדרך בפני בירור שאלת אי-הכשירות המהותית ושאלת ביצוע העבירה.

בהקשר זה אפנה לדברים שכתבתי בתיק עפ"ג 9804-09-15 **פצרינה נ' מ"י** (16.12.2015), ואחזור רק על עיקרי הדברים, על מנת שלא להאריך יתר על המידה.

11. ראשית, דרך המלך אותה קבע המחוקק בסעיף 170(א) לחסד"פ, הינה הפסקת ההליכים לגבי מי שמתברר שאינו יכול לנהל את משפטו במועד שבו אמור להתחיל המשפט, אינו יכול להבין את משמעות ההליכים, אינו יכול לסייע לעורך דינו ועוד. המדובר במעין "מחסום ראשוני", ולא ניתן לעבור אותו ולהמשיך הלאה לבירור המצב של הנאשם במועד ביצוע העבירה. הוראות סעיף 170(ב) קובעות כי רק במקרה שבו מבקש הנאשם לנהל את משפטו, למרות אי הכשירות הדיונית, ניתן להגיע לתוצאה של זיכוי, אך **לא** זיכוי מחמת אי-שפיות (אלא רק זיכוי מחמת טעמים אחרים). אני סבורה כי ההוראות ברורות ואינן מאפשרות פרשנות אחרת.

12. שנית, אי הכשירות הדיונית מקשה על ניהול ההליך, באשר הנאשם אינו יכול לסייע לעורך דינו, בין אם לצורך ייצוג המיטבי לגבי השאלות שבמהות ובין אם לגבי שאלות פרוצדורליות. למעשה, הנאשם חסר הכשירות הדיונית אף אינו כשיר להסכים לייצוג שלו על ידי הסניגור, ויש לזכור כי הסניגור - הגם שטובת הנאשם לנגד עיניו - אינו האפוסטרופוס שלו. ההגנות, תחושת הצדק והרצון לשמור על האוטונומיה של הנאשם (כולל, "אוטונומיה הליכית") - מחייבים שלא לנהל את ההליך כאשר הנאשם במצב של אי-כשירות דיונית, ולאפשר לו להחליט את ההחלטות הנוגעות להליך,

לכשיחלים, ואם יחודשו ההליכים.

13. שלישית, לעיתים (כמו במקרה הנוכחי) פרק הזמן שבין מועד ביצוע העבירה הנטענת לבין מועד המעצר והגשת חוות הדעת הפסיכיאטרית היה קצר מאוד, ולכן ניתן באופן עקרוני לקבל חוות דעת פסיכיאטרית באשר למצב הנאשם במועד ביצוע העבירה הלכאורית - ללא קושי מיוחד. אלא שקיימים מקרים נוספים, בהם חולף פרק זמן משמעותי בין מועד ביצוע המעשים אשר מקימים לכאורה את העבירה בה עוסק כתב האישום, לבין המועד שבו נבדק מצבו של הנאשם. במקרים כאלו, אין כל קושי ליתן חוות דעת לגבי המצב בעת תחילת ניהול ההליך, אך קשה יותר להתחקות אחר מצבו הנפשי של הנאשם במועד ביצוע המעשים, והדבר מקבל משנה תוקף שעה שהנאשם אינו מסוגל לשתף פעולה ואינו מבין את מצב הדברים בשל מחלתו. במקרים אלו, אין מקום, ואולי אין אפשרות, לחייב את שני הצדדים לקיים בירור מעמיק באשר למצב הנאשם במועד ביצוע העבירה הלכאורית, ובמקרים כאלו - ברור שהתוצאה המתבקשת הינה הפסקת ההליכים.

14. רביעית, וכנגזר מהאמור מעלה, לעיתים שאלת הכשירות המהותית אינו יכולה להתברר רק על סמך חוות דעת ויש צורך בבירור נתונים נוספים, אלא שלצורך כך - לעיתים נדרש שיתוף פעולה עם הנאשם - וזאת במיוחד כאשר המאשימה **אינה מסכימה** שקיימת חוסר כשירות מהותית, כמו במקרה הנוכחי. היות והנאשם, מפאת מחלתו, אינו מסוגל לסייע בגיבוש אותה תשתית של נתונים - האינטרס הציבורי והאינטרס של הנאשם מחייבים את המסקנה שמן הראוי להפסיק את ההליכים ולא לנסות ולברר את שאר הנתונים.

15. חמישית, החלטה בדבר הפסקת ההליכים מאפשרת מתן צו אשפוז מכח סעיף 15(א) לחוק הטיפול, בעוד שזיכוי מחמת סייג אי-השפיות מחייב מתן צו מכח סעיף 15(ב) לחוק הטיפול - ואני מצטרפת לדעת הפוסקים אשר סבורים כי המשמעות של מתן צו לפי סעיף 15(ב) חמורה יותר מבחינת הנאשם החולה, מאשר מתן צו לפי סעיף 15(א), וראו את פס"ד אשקר פסקה 9, לרבות ההתייחסות למשמעות החברתית והתדמיתית של זיכוי מחמת אי-שפיות וההשלכות האפשריות בכל הנוגע לאפשרות להגיש תביעה אזרחית מצד הקורבן כלפי הנאשם - אפשרות מוגברת שעה שעסקינן באשפוז מכח סעיף 15(ב) יחסית ל-15(א).

16. שישית, הפסקת הליכים "בלבד" אינה מחמירה עם הנאשם ואינה פוגעת בו. החלטה בדבר הפסקת ההליכים מאזנת כהלכה בין החובה לשמור על זכויותיו, לבין האינטרס הציבורי לברר עד תום את הנתען בכתב האישום - למקרה והנאשם יחלים וניתן יהא לחדש את ההליכים, תוך שהוא יוכל לטעון לתחולת הסייג שבסעיף 34 לחוק העונשין.

17. שביעית, אני סבורה, כי עמדת ההגנה מייחסת להלכת וחנון את מה "שאין בה", בכל הנוגע למחלוקת הנוכחית. לפי הלכת וחנון, כאשר נמצאים אנו במצב שבו התברר משפטו של נאשם, נקבע כי הוא עשה את המעשה המיוחס לו - אך מתברר כי הוא חולה בנפשו - אזי שיש להורות על זיכוי ולא לעשות עוד שימוש במינוח "לאו-בר-עונשין". אלא שבין קביעה זו לבין ההכרעה במחלוקת שמונחת על הפרק בתיק זה, המרחק רב. הקביעה לפיה אי-כשירות מהותית שמתבררת בסוף הליך משפטי משמעה זיכוי, אינה מחייבת את הקביעה לפיה אי-כשירות דיונית משמעה זיכוי. המדובר בשני נושאים שונים ובשני שלבים שונים של ההליך הפלילי. בתיק זה דנים אנו בשאלה מהו המהלך הראוי בשלב שבו **לפני** תחילת ניהול ההליך, מתברר שלא ניתן לקיים את ההליך, בשל מחלתו של הנאשם. במקרה של וחנון, המדובר היה בסיטואציה **נדירה וחריגה**, כאשר הנאשם היה כשיר מבחינה דיונית, נוהל הליך "מלא", נקבע כי הוכח שהעבירה בוצעה ובד בבד נקבע **בתום ההליך** שהוכחו יסודותיו של סעיף 34 לחוק העונשין - ובהתאם נקבע מה שנקבע. במיוחד אפנה לכך שבדנ"פ וחנון עצמו נכתב כי ההשלכות הרחביות של המקרה מצומצמות למקרים מיוחדים ומועטים וכי המדובר - "בשינוי סמנטי בעיקרו, פילוסופי כמעט, של אופן סיווג נאשם שחוסה תחת סייג אי שפיות הדעת" (פסקה 18 לפסק הדין). לטעמי, עת ניתן פסק הדין הראשון בפרשת וחנון, לא היתה כוונה לשנות מן היסוד, מושכלות מוסכמות לגבי הפסקת ההליכים במקרים כגון אלו, והדבר הובהר בפסק הדין השני. מכאן, שאיני סבורה שלהלכת

וחנון יש את המשמעות שמייחסת לה ההגנה.

18. טרם סיום אתיחס עוד לפס"ד נזרי, ואומר כי שם נקודת המוצא הייתה כי אין מחלוקת לגבי חוסר הכשירות המהותית (סעיף 10, בעמ' 3 לפסק הדין). בכך שונה נקודת ההנחה אשר בבסיס פס"ד ניזרי מנקודת המוצא בתיק הנוכחי, ולכן אין צורך שאתיחס לשאר ההנמקות דשם.

בדומה, גם בפס"ד אשקר המאשימה הסכימה שהנאשם "לאו-בר-עונשין", ולכן, הנסיבות אינן בהכרח זהות לנסיבות שבפנינו. בכל מקרה, לא מצאתי כי יש מקום לדחות את ההכרעה בתיק הנוכחי עד שתינתן ההחלטה ברע"פ בעניינו של אשקר.

19. לכן, יש להורות במקרה הנוכחי על הפסקת ההליכים לפי סעיף 170 לחסד"פ ולא על זיכוי, והאפשרות להוציא צו אשפוז הינה מכוח סעיף 15(א) לחוק הטיפול.

קיומן של ראיות לכאורה לגבי עבירת ניסיון הרצח -

20. הוראות חוק טיפול הנפש, לאחר תיקון מס' 8, קובעות בסעיף 15(א), כי ביהמ"ש לא יתן צו אשפוז לפי סעיף 15(א) -

"אלא אם כן נוכח כי יש ראיות לכאורה כי הנאשם עשה את מעשה העבירה שבו הואשם בכתב האיטום או שעשה מעשה עבירה אחר המבוסס על אותן עובדות או על עובדות דומות לעובדות שבכתב האיטום."

21. בדברי ההסבר להצעת החוק, עובר לתיקון מס' 8 (הצעת חוק טיפול בחולי נפש (תיקון מס' 8) התשע"ב-2012, הצ"ח 673, מיום 19.3.2012, בעמ' 668) צוין כי המצב החוקי עובר לתיקון היה כי ביהמ"ש אינו נדרש לקבוע אם קיימות ראיות כנגד הנאשם כתנאי למתן צו אשפוז, אך כי מן הראוי לתקן את המצב שכן גם בהנחה שכתב איטום מוגש בדרך כלל על בסיס ראיתי לכאורי מוצק, יש צורך שביהמ"ש יבחן אם קיימות ראיות לכאורה לכך שהנאשם ביצע את העבירה. עוד צוין בדברי ההסבר, כי יתכנו מצבים שבהם, אף שהנאשם הואשם בעבירה מסוימת, הראיות תומכת בביצועה של עבירה אחרת ומן הראוי להורות על טיפול או על אשפוז על בסיס העבירה האחרת, תוך שמודגש שיש חשיבות לעבירה אשר לגביה קיימות ראיות לכאורה, הן בשל קביעת תקופת האשפוז המרבית והן בשל קיומן של הוראות מיוחדות לגבי עבירות של רצח וניסיון לרצח.

22. מכאן, שיש משמעות להכרעה בשאלה - אם קיימות ראיות לכאורה לגבי עבירת ניסיון הרצח אם לאו. יובהר, כי העונש המרבי לגבי עבירת ניסיון הרצח ואף לגבי עבירת החבלה החמורה, בנסיבות של תיק זה, הינו 20 שנה, כך שאין נפקות לסוג העבירה בכל הנוגע לעונש המקסימאלי ותקופת האשפוז המרבית תהא 20 שנים - גם כך וגם כך.

אלא, שיש חשיבות להגדרת העבירה לאור הוראות החוק שתוקנו במסגרת תיקון מס' 8, בכל הנוגע להקמת ועדה פסיכיאטרית מיוחדת (מכוח סעיף 28א' לחוק הטיפול) אשר תדון, במקום הוועדה הפסיכיאטרית "הרגילה", בעניינם מי שהואשם בעבירות של רצח וניסיון רצח. אין צורך בשלב זה לפרט את מכלול הוראות סעיפים 28א' עד 28ו' לחוק הטיפול (לגבי הקמת הוועדה הפסיכיאטרית המיוחדת, סדרי עבודת הוועדה, סמכויותיה, משמעות הפרת התנאים שקובעת הוועדה וכיוצ"ב הסדרים), אך ברי כי קיימים הסדרים מיוחדים לגבי מי שהואשם בעבירות של רצח או ניסיון רצח, ויש הבדל בין הטיפול במי שהואשם בעבירות אלו וניתן לגביו צו אשפוז, לבין מי שהואשם בעבירות אחרות, לרבות עבירות אלימות.

23. לכן, יש מקום לבחון אם קיימות ראיות לכאורה לגבי העבירה אשר מצוינת בכתב האיטום, שמא קיימות ראיות לכאורה רק לגבי עבירה אחרת, כאשר בענייננו העבירה האחרת האפשרית הינה גרימת חבלה חמורה.

24. לגבי התשתית הראייתית הנוגעת לטענת המאשימה לפיה הנאשם הוא זה שפגע בא ולגבי מהות הפגיעות, עיון בתיק החקירה מלמד שאכן קיימות ראיות **לכאורה** ברף הגבוה. אף לגבי היקף התקיפה, אמירותיו של הנאשם ושאר רכיבי עבירת ניסיון רצח, לשיטתי קיימות ראיות **לכאורה**, ואסקור בקצרה חלק מהראיות הקיימות בתיק החקירה, כדלקמן:

25. תחילה - אפנה להודעה שמסרה נ (מיום 28.11.16) אשר במסגרתה היא מתארת שהנאשם תקף את א באמצעות הבקבוק (עמ' 1, ש' 7-9), לאחר שהוא שבר את הבקבוק על ראשו של א, כי התקיפה הייתה באזור הגרון (עמ' 2, ש' 49), כי הוא דקר אותו פעמים, כי מגרונו של א ניגר דם רב וכי התקיפה ארעה ללא כל סיבה (עמ' 3, ש' 79). בהודעה השנייה שמסרה נ (מיום 29.11.16), היא חוזרת ומתארת את התקיפה, חוזרת על כך שהנאשם הוא זה שתקף את א ואף מוסיפה כי התקיפה המשיכה למרות שא ניסה להגן על עצמו (עמ' 3, ש' 47-48). נ נחקרה פעם שלישית (ביום 30.11.16), התיאור של האירועים דומה לתיאור אשר נמסר בהודעות הראשונה והשנייה והיא אף מדגישה שלאחר הפגיעה בצוואר פרץ דם רב מגרונו של א (עמ' 2, ש' 10-11) וכי א ניסה להגן על עצמו לאורך כל מהלך התקיפה (עמ' 2 כולו). בנוסף, ראו את השחזור שבוצע עם נ ביום 30.11.16 (מסמך פ' בתיק החקירה) אשר כולל תיאור דומה באשר למהלך האירועים.

טוען הסנגור כי קיימות סתירות ואי התאמות בין ארבע הגרסאות שמסרה נ לגבי האירוע - אך עיקרי הדברים זהים בכל ההודעות ובשחזור, ואת קיומן ומשקלן של סתירות או אי-ההתאמות ניתן לבחון רק לאחר חקירתה של נ, לו היה מתנהל ההליך.

26. בנוסף, קיימת ההודאה של הנאשם (מיום 28.11.16), שם הוא מודה שהוא תקף את א "ללא סיבה" (עמ' 1, ש' 15), כאשר הוא מודה ששבר את הבקבוק על ראשו של א ולאחר מכן דקר אותו עם הבקבוק בגרון שלו. הנאשם אף מאשר כי הוא ראה שלא יורד "דם חזק מאד" מהצוואר (עמ' 2, ש' 4) ואישר כי "מצד של א לא הייתה התגרות כלשהי לפני שתקפתי אותו וגם הבחורה הייתה בסדר" (עמ' 2, ש' 10). עוד מוסיף הנאשם, כי הוא לא יכול להגיד מה הייתה הסיבה לתקיפה (עמ' 3, ש' 10) וכי הוא הבין בזמן האירוע את מה שהוא עשה (ע' 3, ש' 20 ואילך).

ההודעה השנייה נגבתה מהנאשם ביום 30.11.16 ואף שם למעשה מודה הנאשם כי הוא פגע בא (עמ' 3, ש' 14) ואף אומר שהוא מצטער על כך, אם כי טוען שוב שגם א תקף אותו. בהמשך, כאשר הוא מתבקש לפרט את התלונות שיש לו כלפי א, הוא לא מסכים לפרט, ואף כאשר מוסבר לו שהוא יכול להגיש תלונה כנגד א, הוא מסרב למסור פרטים (עמ' 3 כולו).

לכן, אמנם הנאשם טוען כי בשלב מסוים גם א תקף אותו, אך שוב - ברור שטענה שכזו יש צורך לברר רק לאחר ששומעים את החקירות הנגדיות של כל המעורבים ובשלב הנוכחי די בדברים שמוסר הנאשם בעצמו כדי ללמד על ראיות **לכאורה**, לגבי כך שהוא זה שהחל את התקיפה ללא כל סיבה, וכי ממדי התקיפה היו כפי שמתואר בכתב האישום.

27. אם לא די בכך, אזי שקיימת ההודעה שנגבתה מא בבית החולים, ביום 1.12.16, שם הוא מפרט כיצד התרחשה התקיפה, טוען כי לא הייתה כל התגרות או התנהלות מצדו כלפי הנאשם לפני התקיפה, מתאר כיצד הוא ניסה להתגונן במהלך התקיפה בעודו מחזיק ביד אחת בגרונו, ובמיוחד יש לתת את הדעת לעדות של א לפיה במהלך התקיפה, אחרי שתי דקירות, הוא שאל את הנאשם "אחי, למה אתה עושה את זה?" ובמענה צעק הנאשם: "אתם צריכים למות" (עמ' 3, ש' 26-30), ולאחר מכן המשיך הנאשם בדקירות באזור הגרון. בנוסף, אפנה לשחזור שבוצע ביחד עם א ביום 5.12.16 (מסמך צ"ט בתיק החקירה), אשר אף במהלכו מתאר א את התקיפה באופן דומה, מתאר את ניסיונותיו להתגונן, מתאר את כמות הדקירות באזור הצוואר וחוזר שוב על הטענה לפיה במהלך התקיפה הנאשם אמר לו "אתם

חייבים למות" (עמ' 2, באמצע העמוד).

28. באשר לממדי הפגיעה - אפנה להודעה של האני בחוס, מנהל יחידת הכירורגיה הדחופה ויחידת הטראומה בבי"ח רמב"ם (מיום 29.11.16), אשר מתאר את הפגיעות הקשות שנגרמו לא, כמו גם לתיעוד הרפואי הקיים בתיק (מסמכים שומנו באותיות ל"א ו-ק"א) ולתמונה אשר ממחישה את היקף הפגיעה ואת העובדה שעסקין במספר פציעות באזור הצוואר (מסמך ל"ב בתיק החקירה).

29. מכאן, שברור כי מכלול הראיות המתואר מעלה מלמד על קיומן של ראיות **לכאורה** לגבי כך שהנאשם פגע באמתתו בכתב האישום, כי היקף הפגיעות ומועד הדקירות היה כפי שצוין בכתב האישום, כי הנאשם אמר לא במהלך התקיפה את שצוטט מעלה, וכי א לא תקף את הנאשם לפני תחילת התקיפה.

30. במסגרת הדיון, העלה הסניגור שלל טענות לגבי משקלן של העדויות, לגבי סתירות אפשריות בין ההודעות שנגבו מהעדים השונים, לגבי סימני שאלה באשר לתקינות חלק מהחקירות, לגבי התנהלות אפשרית מצד א כלפי הנאשם ועוד. הסניגור אף מרחיב לגבי טיעונים אלו בבקשה שהוגשה להשלמת הטיעון, ופורש על פני כמה עמודים את טיעוניו לגבי פגיעה נטענת בזכויות הנאשם, הפרת חובת ההיוועצות, אי מתן אזהרה כדין עובר לחקירת הנאשם, תיעוד חלקי של החקירה ועוד. אלא שאין בטענות ממש ואין בהן, ואף לא במצטבר, כדי לשנות מהמסקנה שקיימות ראיות **לכאורה** לגבי הנתונים מעלה. בשלב הזה של הדיון, אין מקום לבחינת משקל הראיות המדויק ואין צורך להכריע בשאלות שנוגעות למהימנות העדים, מחדלי חקירה אפשריים, קשיים בתיעוד וכו' - ובמיוחד שעה שחומר החקירה בתיק הנוכחי הינו זה אשר נסקר מעלה.

31. בנוסף, הסניגור אף העלה טענות באשר למשמעות המשפטית של הראיות **הלכאוריות** שנסקרו לעיל, כאשר טענתו היא שלא ניתן ללמוד מהראיות על רצונו של הנאשם להביא למותו של א. אף טענות אלו יש לדחות.

32. מקדמית, אעיר כי נוכח היקף טיעוניו של הסניגור (הן בדיון והן בבקשה להשלמת הטיעון) ניתן היה לסבור שעסקין בסיכומים לצורך כתיבת הכרעת דין, ולא בדיון לגבי שאלת קיומן של ראיות **לכאורה** בזיקה לסעיף 15 לחוק הטיפול. אמנם, ככל שאין הסכמה לגבי קיומן של ראיות לכאורה, יש לאפשר להגנה לטעון - אך היקף הטיעון חייב להיות ביחס ישר לשלב הדיוני בו אנו נמצאים ולכך שהראיות קיימות ברמה הלכאורית בלבד. במיוחד יש לראות כי ההגנה לא ביקשה במקרה זה לברר את התיק ולשמע את העדים הרלבנטיים, למרות האפשרות לעשות כן בהתאם להוראות סעיף 170(א) סיפא לחסד"פ, אשר קובעות כי "אם ביקש הסניגור לברר את אשמתו של הנאשם, יברר בית המשפט את האשמה".

עוד יוער מקדמית כי אף הטענות המשפטיות דורשות הכרעה ברמה **הלכאורית** בלבד, כלומר - שהקביעה של בית המשפט לגבי המשמעות המשפטית של הראיות הלכאוריות, אף היא לכאורה בלבד ואינה בבחינת מתן פסק דין מפורט אשר אמור להקיף את כל המחלוקות שקיימות סביב עבירת ניסיון הרצח.

33. לגופן של הטענות - אומר כי שוכנעתי כי גם המבחנים המשפטיים מתקיימים לגבי המקרה הנוכחי ברמה הלכאורית, ברף הנדרש בשלב הזה, ואבהיר את עמדתי בקצרה ככל האפשר, בהתייחס לטענות הסניגור.

34. **היסוד העובדתי של עבירת ניסיון הרצח** - כפי שנקבע בפסיקה -

"היסוד העובדתי בעבירת הניסיון לרצח מתגבש כאשר המעשה שבוצע יצא מגדר פעולת הכנה, והוא מהווה חוליה בשרשרת מעשים שנועדו להביא, בסופו של דבר, לביצועה של העבירה המושלמת, ובענייננו, עבירת הרצח בכוונה תחילה" -

ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 63 (15.12.2015), להלן: "ע"פ 1474/14 פלוני", וראו אף

את ע"פ 4711/03 אבו זייד נ' **מדינת ישראל** (15.1.2009); ע"פ 3151/08 **דוידוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 20 (26.5.2010); ע"פ 5927/11 **הררי נ' מדינת ישראל** (23.8.2012); וע"פ 2721/11 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (3.9.2012).

הפעולות הלכאוריות של הנאשם כמתואר מעלה, בוודאי שיצאו מתחום מעשי ה"הכנה" בלבד, בכל קנה מידה, ונכנסו הן אל תחום ה"ניסיון", ורק במזל לא קופחו חייו של א. מכאן, שיש ראיות לכאורה לגבי היסוד העובדתי שבעבירה.

35. **היסוד הנפשי של עבירת ניסיון הרצח** - בע"פ 1474/14 **פלוני**, המוזכר מעלה, נפסק ההלכה לגבי הרכיבים הדורשים הוכחה בנוגע ליסוד הנפשי, לאמור (פסקה 72):

"במסגרת היסוד הנפשי בעבירת הניסיון לרצח, יהא צורך להוכיח כי התקיימו שלושת חלקיו של היסוד הנפשי בעבירת הרצח, קרי, החלטה להמית; הכנה; והיעדר קנטור".

36. **רכיב "ההחלטה להמית"**: באשר ליסוד "ההחלטה להמית", נקבע בפסיקה כי מדובר ביסוד הנפשי של רציית התוצאה הקטלנית, הנלמד מאפשרותו של הנאשם לחזות מראש תוצאה זו (ע"פ 686/80 **סימן-טוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו (2) 253, 261), ובמילים אחרות: היסוד של "החלטה להמית" כולל שני מרכיבים: חזות התוצאה הקטלנית או צפייתה על ידי הנאשם וכן רצונו בהתקיימותה (ע"פ 6272/94 **קוליוחוב נ' מדינת ישראל** (19.11.1996), ע"פ 410/85 **בן שימול נ' מדינת ישראל**, פ"ד מ(4) 757, 760; ע"פ 9604/04 **כריכלי נ' מדינת ישראל** (04.09.2007); ע"פ 163/89 **סעדי נ' מדינת ישראל** (25.3.1991); ע"פ 672/81 **עזיז נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(3) 292, 298). עוד נקבע בפסיקה כי הואיל והיסוד הנפשי הינו יסוד סובייקטיבי מובהק, ועל ביהמ"ש לבחון את צפונות ליבו של הנאשם, יש לבחון את התקיימות "חזקת הכוונה" וראיות חיצוניות לגבי הכוונה של הנאשם (ע"פ 419/68 **מדינת ישראל נ' רפאל**, פ"ד כב(2) 749, 756), וראו את ע"פ 1474/14 **פלוני**, בפסקה 73 ואת ע"פ 9308/12 **עיסא נ' מדינת ישראל** (30.7.2015); וע"פ 1119/11 **סרחאן נ' מדינת ישראל** (5.5.2015).

37. **חזקת הכוונה** - במשפט הוכרה "הנחת הכוונה" לפיה ניסיון החיים מלמד כי אדם הנוקט בקו התנהגות מסוים מתכוון, בדרך כלל, לתוצאות הנובעות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מהתנהגותו (ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 365; ע"פ 2478/12 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (13.5.2015)).

אמנם, הנחה זו ניתנת לסתירה ואין משמעה שנטל השכנוע עובר לכתפיו של הנאשם (ע"פ 690/10 **אבו תיאה נ' מדינת ישראל** (6.8.2013)); ואמנם, היות והחזקה כרוכה בממד אובייקטיבי ליסוד סובייקטיבי, השימוש בה צריך להיות זהיר (ע"פ 8667/10 **ניג'ם נ' מדינת ישראל** (27.12.2012) - ועם זאת, על פי הראיות הלכאוריות שקיימות במקרה זה - יש לקבוע כי **לכאורה** יש אף מקום להפעיל את חזקת הכוונה לחובת הנאשם. יש להניח כי רצף של פעולות הכוללות כמה דקירות עם בקבוק שבור בצוואר, כאשר הנאשם כבר רואה שא מדמם בצורה מאסיבית, והותרו של א בדירתה של נ ללא הזעקת עזרה רפואית - הן פעולות שהתוצאה המסתברת המצופה והטבעית שלהן הינה גרם מוות.

38. **אמירות של הנאשם** - כפי שפורט מעלה, א מסר בהודעתו ובשחזור כי כאשר שאל את הנאשם למעשיו, הנאשם צעק לעברו: "אתם חייבים למות". ראייה **לכאורית** זו בוודאי שמלמדת על התקיימותו של רכיב "ההחלטה להמית" ברף הליכאורי.

39. **ראיות חיצוניות** - בע"פ 290/87 **סבאח נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(3) 358, נפסק כי ניתן לעשות שימוש ב"מבחני עזר" על מנת להתחקות אחר הכוונה, עת נבחנת שאלת "הכוונה להמית", מבחינים שמהם ניתן ללמוד על הלך הרוח של המבצע, כגון:

"א. הכלי ששימש לביצוע המעשה ...

- ב. צורת הביצוע; טיב הפגיעה - ביצוע הריגה על-ידי דקירות... מכות פטיש... מכות גרזן... יריות אקדח... הוא ביצוע, שמעיד מתוכו, בדרך כלל, על כוונת קטילה, בשונה ממכות רגילות... כל זאת כפוף למבחנים האחרים, שכן דקירה תוך קטטה יכולה לשלול הכוונה... כשם שמכות רבות במיוחד יכולות להעיד על כוונה.
- ג. ריבוי הפגיעות - ריבוי פגיעות מעיד, בדרך כלל, על כוונה, וזאת בשונה מפגיעה בודדת...
- ד. מקום הפגיעה - פגיעה באזורים רגישים במיוחד, שכל אחד יודע כי הפגיעה בהם רעה, אף היא מלמדת על הכוונה: מכות או יריות בראש... פגיעות בחזה וכדומה...".

(וראו אף את ע"א 131/08 **זידאן נ' מדינת ישראל** (20.2.2013) פסקה 41; ע"פ 7520/02 **חמאתי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח (2) 710, 717; וע"פ 1632/08 **טורק נ' מדינת ישראל** (4.6.2009) פסקה 11, לגבי יישומם של "מבחני העזר"). יישום האמור על המקרה דכאן, מהווה נדבך נוסף במסקנה הליכאורית לגבי הכוונה להמית. המדובר בדקירות מרובות בצוואר, חלקן לאחר שקילוח דם משמעותי כבר פורץ מכלי הדם שבצוואר - ואין צורך להוסיף (וראו לגבי מיקום הפגיעה באיזורים כגון החזה או הצוואר - את ע"פ 6066/94 **חסן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(4) ; ע"פ 2202/08 **פסקו נ' מדינת ישראל** (7.3.2012); תפ"ח (מחוזי י-ם) 50407-05-13 **מדינת ישראל נ' מוהולוס** (24.08.2014)).

40. זאת ועוד. העובדה שהנאשם לא הזעיק עזרה לאחר שראה את פגיעותיו של א ורק רצה לצאת מהדירה (על פי הראיות **לכאורה**) - מצטרפת אף היא למסקנה **שלכאורה** כוונתו של הנאשם הייתה להמית את א (וראו את ע"פ 8107/10 **עזר נ' מדינת ישראל** (9.9.2013); תפ"ח (מחוזי ב"ש) 37418-12-10 **מדינת ישראל נ' חלילי** (13.05.2014)).

41. רכיב "ההכנה": לגבי רכיב זה נקבע בע"פ 1474/14 **פלוני**, בפסקה 79, כדלקמן:

"הלכה מושרשת היא, כי יסוד "ההכנה" הינו יסוד פיזי טהור, העוסק בהכנתו הפיזיות של הנאשם לשם מימוש כוונתו. יסוד זה, כמו גם יסוד היעדר הקנטור שיפורט בהמשך, מבחין בין החלטה שהתקבלה באופן ספונטני, לבין החלטה להמית, שנתקבלה לאחר מחשבה ושיקול דעת (ע"פ 8107/10 **עזר נ' מדינת ישראל** (9.9.2013); ע"פ 266/88 **בצלאל נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 103 (1989))."

במקרה הנוכחי, **לכאורה**, הנאשם שבר את הבקבוק ובכך הפך אותו לכלי קטלני, ובכך, **לכאורה**, מתקיים רכיב ההכנה, ויש לזכור כי ההכנה אינה חייבת להיות ארוכת טווח ויכולה להתגבש גם פרק זמן קצר ביותר עובר לניסיון הרצח.

42. רכיב "העדר הקנטור": ההלכות לגבי רכיבי הקנטור ידועות (וראו את הסקירה בע"פ 1159/13 **מיכלוב נ' מדינת ישראל** (16.1.2016) ובע"פ 746/14 **בנהילו נ' מדינת ישראל** (31.5.2016)), ואין צורך להרחיב בהיבט זה. מסקירות הראיות לכאורה מעלה, עולה כי הנאשם עצמו לא העלה טענות שיש בהן כדי לסייע לו בהקשר זה, ושוב - ברמה הליכאורית בזיקה לשלב הדיוני בו אנו נמצאים.

43. אשר על כן, נוכח חזקת הכוונה, המשתלבת עם אמירת הנאשם ועם "מבחני העזר" המקימים יחדיו **לכאורה** את

רכיב הכוונה להמית, נוכח הראיות **לכאורה** לגבי רכיב ההכנה והעדר קנטור **לכאורה** - המסקנה הינה כי יש ראיות **לכאורה** לגבי היסוד הנפשי.

רף ההוכחה -

44. נזכיר שוב, כי יש לבחון בשלב הזה רק את התשתית **הלכאורית** ואין עסקינן בהכרעת דין. הסניגור טוען כי רף הראיות לכאורה, בעת יישומו של סעיף 15 לחוק הטיפול, צריך להיות רף שונה מאשר הרף אשר אליו התייחסה הפסיקה סביב ההגדרה של הדיבר "ראיות לכאורה" בכל הנוגע להליכי המעצר עד תום ההליכים. לשיטתו, המבחנים שנקבעו בפסיקה לגבי אותו רף של "ראיות לכאורה", כאשר הן נבחנו לצורך הכרעה בבקשות למעצר עד תום ההליכים, אינם המבחנים שאותם יש לבחון שעה שעסקינן ב"ראיות לכאורה" בהקשר של סעיף 15 לחוק הטיפול. עוד הוא טוען כי הרף אליו אנו נדרשים כעת גבוה יותר מאשר הרף בזיקה להליכי המעצר, שכן המשמעות של הקביעה שקיימות ראיות לכאורה במקרה הנוכחי רבה וכבדה ותלווה את הנאשם עד תום תקופת האשפוז. לשיטתו, יש לקבוע כי נדרשת "מסה ראייתית" רבה יותר לצורך הקביעה שקיימות ראיות לכאורה, שעה שעסקינן בעבירה כגון ניסיון רצח או רצח בשל המתואר מעלה בכל הנוגע להשפעות שיש לקביעה לגבי המשך הליכי האשפוז והכפפתו של הנאשם לסמכותה של הוועדה הפסיכיאטרית המיוחדת.

45. אינני סבורה, עם כל הכבוד, שיש צורך להכריע בטיעונים שהעלה הסניגור בהקשר זה, שכן לשיטתי, קיימות ראיות לכאורה רבות וכבדות משקל, וזאת אף אם הרף הרלבנטי גבוה מהרף לצורך הליכי המעצר עד תום ההליכים.

לכן, אף אם היה מקום לקבל את טענת הסניגור לפיה עסקינן ברף גבוה מהרגיל, או גבוה מהרף שמתייחס להליכי המעצר, אזי שהתשתית הראייתית עוברת את אותו הרף.

46. מעבר לצורך אעיר, כי אינני בטוחה שיש מקום לקבל את הטעון העקרוני של הסניגור לגבי השוני בין שני המונחים בזיקה להקשרים השונים. ויתרה מכך. אף אם יש שוני שכזה, יתכן שהרף הנדרש בנוגע להליכי המעצר עד תום ההליכים הוא זה שאמור להיות גבוה יותר, שכן המשמעות של קביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה הינה שמתקיים המבחן הראשון לצורך מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים.

כאשר עסקינן בעבירות אלימות חמורות, ובוודאי שכאשר מיוחסות לנאשמים עבירות של רצח או ניסיון רצח, הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה עשויה במקרים רבים להביא למסקנה שהנאשם ייעצר עד תום ההליכים, והתוצאה האופרטיבית המידית הינה - מעצר למשך חודשים ממושכים (ולעתים אף שנה ויותר), וזאת כאשר המדובר במי שקמה לו חזקת החפות ומשפטו מתנהל. לכן, לא ברור כיצד יש להשוות בין פגיעה בזכויותיו של נאשם שכזה לבין הפגיעה בנאשם שניתן לגביו צו אשפוז ואשר מוצא עצמו כפוף לוועדה הפסיכיאטרית המיוחדת ולא לוועדה הפסיכיאטרית "הרגילה".

רוצה לומר, שאינני בטוחה שטיעוני הסניגור לגבי הפגיעה האפשרית מחייבים את המסקנה שהרף לגבי הראיות הלכאוריות בהתייחס לנאשם שמיוחסת לו עבירה של ניסיון לרצח וניתן לגביו צו אשפוז, צריך להיות גבוה יותר מאשר הרף לגבי הראיות הלכאוריות בהתייחס לנאשם שמיוחסת לו עבירה של ניסיון לרצח ומתנהל לגביו דיון באשר לאפשרות שהוא ייעצר עד תום ההליכים.

האמור מעלה הינו בבחינת הערת אגב אשר מצאתי לנכון להעיר נוכח הטענות המפורטים של הסניגור בהקשר זה, אך כאמור לעיל - אינני סבורה שיש צורך להכריע באופן מפורש ומפורט בסוגיה שכן קיימות ראיות לכאורה בכל רף אפשרי.

סיכום -

47. אשר על כן, אמליץ לחבריי להרכב להורות על הפסקת ההליכים בכל הנוגע לנאשם מכוח סעיף 170(א) לחסד"פ, לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירת ניסיון הרצח, וליתן צו אשפוז מכוח סעיף 15(א) לחוק הטיפול, כאשר התקופה המרבית תהא בהתאם לעונש המקסימאלי הקבוע בחוק העונשין לגבי עבירה של ניסיון רצח מכוח סעיף 305(1), דהיינו 20 שנים.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא:

במקרה זה יש מחלוקת בין הצדדים באשר לאחריותו של הנאשם לביצוע המעשה לפי סעיף 34 לחוק העונשין, המחלוקת במקרה זה היא עובדתית ומשפטית ומשלא נערך בירור משפטי באשר לאשמתו של הנאשם, הסעד היחידי אותו יש ליתן במקרה זה הוא הפסקת ההליכים כבקשת המאשימה ולכן אני מסכים למסקנה אליה הגיעה חברתי, השופטת תמר נאות פרי.

אני מצטרף גם לאמור בחוות דעתה של חברתי והוכח בפנינו כי קיימות ראיות לכאורה בכל הנוגע לעבירת ניסיון הרצח ולכן אני מסכים לתוצאה המפורטת בפרק הסיכום - סעיף 46 הנ"ל.

אברהם אליקים, סגן נשיא

השופט רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים לתוצאה אליה הגיעו שני חברי.

נראה כי דרישת קיומן של ראיות לכאורה, כאמת מידה לבחינת טיב התנהגותו של נאשם במצב של העדר כשירות, לא בא כדי להחליף את ההליך הפלילי המלא אלא כדי להבטיח שלא יינתן צו אשפוז לתקופה ממושכת, המביא לידי ביטוי את חומרת העבירה המיוחסת, בלא שיש לכך תשתית מספיקה בחומר הראיות.

לא ניתן להמיר את ההליך הפלילי המלא בבחינת ראיות לכאורה. מטרת הבחינה היא, כהגדרתה, לוודא שלכאורה יש בסיס מוצק דיו לאישום. כך בהליכי מעצר וכך גם בעניין שבפנינו.

מכל הטעמים שפרטה חברתי סבור אני כי יש ראיות לכאורה המבססות היטב את העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

סיכום -

אנו מורים על הפסקת ההליכים בתיק מכוח סעיף 170(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

עמוד 11

ניתן בזאת צו אשפוז מכוח סעיף 15(א) לחוק לטיפול בחולי נפש, תשנ"א-1991. התקופה המרבית תהא בהתאם לעונש המירבי הקבוע בחוק העונשין, תשל"ז-1977, לגבי עבירה של ניסיון רצח מכוח סעיף 305(1) לחוק העונשין, דהיינו - 20 שנים.

הוסברה הזכות לערער בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"א טבת תשע"ז, 19 ינואר 2017, במעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

תמר נאות פרי, שופטת

**אברהם אליקים, סגן
נשיא**

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**